

РЕШЕНИЕ

№ 42567

гр. София, 18.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 18.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9489** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на К. Х., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], срещу решение № 4522/14.08.2025 г. на Интервюиращ орган към Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет, с което му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административно производствените правила и противоречие с приложимия материален закон. Излага твърдения, че обжалваният административният акт е постановен в нарушение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е игнориран факт, че причините да напусна страната си са свързани с наличието на заплаха за живота и сигурността му. Счита, че изводите направени от административния орган относно личното му положение са неправилни, необосновани и противоречащи на изложената от него бежанска история. Административният орган в обжалвания акт не е разгледал поотделно и в тяхната съвкупност изложените факти обуславящи основателността на искането му за предоставяне на статут на бежанец. Твърди, че евентуалното му завръщане в А. ще доведе до реална заплаха за живота и сигурността му. Изводите относно настоящата ситуация А., са базирани на подход, който противоречи на методологията на Агенцията на Европейския съюз в областта на убежището (EUAA). Излага доводи, че анализът на обстановката в страната на произход А. е повърхностен и не почива дори на общодостъпната информация за страната и интензитета на насилието там.

Ответникът - председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, оспорва

жалбата и моли съда да я отхвърли. Твърди, че правилно е преценено, че не са налице предпоставките на чл. 8 и 9 ЗУБ.

Прокуратурата на РБ счита, че жалбата е основателна, ситуацията в А. е сложна, управляват талибаните.

Съдът, като взе предвид събранието по делото доказателства, счита, че се установява следната фактическа обстановка:

Началото на разглежданото производство е поставено с молба за предоставяне на международна закрила от жалбоподателя до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС). В регистрационния лист е отразено, че оспорващият е [дата на раждане] в общ. М., А., гражданин на А., етническа принадлежност - хазар, вероизповедание - мюсюлманин - шиит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

В интервю за установяване на самоличността, националността и маршрута на пътуване, жалбоподателят твърди, че е напуснал А. през Октомври 2021 г. Твърди, че е заминал за И., където останал за 1 година и няколко месеца и е работел. Напуснал И., защото са връщали хората обратно в А.. След това е заминал за Т., където останал за по-малко от две години. Казва, че в Т. е работел във ферма за отглеждане на крави и във фабрика за мебели. Напуснал Т., защото там не дават документи и депортират в А.. Впоследствие преди около 8 месеца влязъл нелегално на територията на Република България преминавайки границата с помощта на стълба. Бил е около 4 дни в гората и докато е пътувал за С. е задържан от българските власти. Казва, че целта му била да стигне до Германия.

К. Х. мотивира молбата си за международна закрила с проблеми с талибаните. Твърди, че талибаните са ги карали да се молят по 5 път на ден, а не по три пъти, както са се молели те и са ги вкарвали насила в джамията. Разказва как веднъж, когато си бил подстригдал брадата и се разхождал, са му ударили 2-3 шамара - но не знае кой точно, полиция или талибани са били. Допълва, че шиитите са имали също проблеми с талибаните, както и хазарите, но той лично не е имал подобни проблеми. Твърди, че името му е А. К. Х., но няма оригинални документи с които да потвърди. Споделя, че не е правил опити да се премести на друго място в А., а семейството му е там и имат само финансови проблеми. До напускане на държавата си по произход той не заявява да е имал неприятности и да е преживял насилие. Същият никога не е бил съден или осъждан в държавата си по произход. Според думите му той лично никога не е членувал в политическа партия или организация. Отрича да е имал проблеми във връзка със своята етническа принадлежност и религията, която изповядва.

С обжалваното в настоящото производство решение на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материално-правните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като той не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективният и обективният елемент за прилагане на цитираната правна норма. Изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9 от ЗУБ, тъй като жалбоподателят не прави твърдения за „смъртно наказание“ или „екзекуция“, а предвид установената фактическа обстановка се приема, че той не е бил принуден да напусне А. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма. Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорващия е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила, проведено е интервю с кандидата на разбираем от него език. При обсъждане на представените доказателства не са допуснати твърдените в жалбата процесуални нарушения. Видно от оспореното решение административният орган е осъдил всички представени доказателства, като е изложил подробна аргументация, при съвкупната преценка на тези доказателства защо приема за доказани едни факти или не и съответно – защо не са налице предпоставките за предоставен на статут.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на человека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на человека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост.

В разглеждания случай липсват такива обективни белези, за да се приеме, че е налице осъществено спрямо жалбоподателя преследване. Твърденията на оспорващия пред съответното длъжностно лице в ДАБ не съдържат данни за осъществено спрямо него конкретно преследване от страна на официалните власти в родината му, нито за оказване на конкретен контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група. Изложените твърдения, обосновани единствено на това, че е напуснал поради факта, че талибаните са ги карали да се молят по 5 път на ден, а не по три пъти, както са се молели те и са ги вкарвали насила в джамията, както и страх, че може да го тормозят, бият или притесняват за нещо друго, не са достатъчни, за да се приеме, че са налице предпоставките по чл. 8, ал.1 ЗУБ, съобразно признанията по чл. 8, ал. 4 ЗУБ.

Въз основа на събранныте доказателства съдът намира, че не може да се направи извод, че жалбоподателят търси закрила именно поради осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ - поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизилено отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Чл. 9, ал. 2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл.75, ал.2

от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход.

Видно от приложената по преписката справка от 11.6.2025 г., както и новопредставените такива от 4.7.2025г. и 30.9.2025 г. не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № C-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № C-285/12 по тълкуването на чл.15, б. "в" от директива 2011/95/EС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

Представените справки от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, потвърждава извода на адм. орган, че насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Обстановката в А., сама по себе си, не дава основание да се приеме, че по отношение на чужденеца е налице страх от преследване. Не е налице реална опасност, която да е била повод за напускането му. Няма данни за опасност, която да е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата му по произход, той би бил изправен пред реален рисък да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. От цитираните справки не може да се направи обоснован извод, че А. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. От анализа на информацията в същата справка може да се направи обоснован извод, че определени уязвими групи могат да попаднат в хипотезата на чл. 9, но видно от материалите по преписката К. Х. не попада в тази категория. Въпреки трудната икономическа обстановка в която се намира А., може да се направи обоснован извод, че ситуацията свързана със сигурността там значително се е подобрila и не може да се приеме, че евентуалното завръщане на кандидата в родината му по произход би довело да някакви неблагоприятни последици за него.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилието в А., административният орган е установил, че в държавата по произход на чужденеца, въпреки наличието на спорадични бомбени атентати и инциденти, обстановката не достига до границите на въоръжен конфликт, по смисъла заложен в Международното право и правото на Европейския съюз. Същевременно, видно от новата справка, е налице тенденция за подобреие на обстановката в А..

В представените справки е посочено, че талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в А.. Това създава период на относителна липса на въоръжен конфликт, но също така продължително продължаване на ограничаване на основните права на афганистанците, особено на жените и момичетата. В страната се поддържа вършена стабилност, макар и с помощта на репресивни мерки, като талибаните управляват икономиката на страната, макар и на ниско равновесно ниво. Макроикономическото управление на талибаните е по-добро от очакваното, както се вижда от стабилния обменен курс и ниската инфлация, ефективното събиране на приходи и нарастващият износ. Отново е посочено, че мащабът на корупция е намален, особено в митниците.

Следователно, от доказателствата по делото не може да се направи извод, че са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход жалбоподателят би бил изправен пред реален рисък да стане обект на заплаха, което е обстоятелство, относимо към предоставянето на хуманитарен статут.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставлен статут на бежанец или хуманитарен статут в Република

България. Личните мотиви на молителя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган. По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, съобразно фактите от личната му история и въпроса относно сигурността в А.. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Х., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], срещу решение № 4522/14.08.2025 г. на Интервиюиращ орган към Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет. Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изгответо, пред Върховния административен съд.